

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL

50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT

10 »

Oración por ellos

Nochebuena. Esta noche celebran los católicos el nacimiento de un dios al dolor y al frío glacial de los inviernos de este mundo. Y lo celebran sin piedad. Lo celebran con glotonerías fantásticas, con festines panta-gruélicos, con largas masticaciones, ahítandose de pudín y de turrón, atracándose de aves trufadas, emborrachándose con vinos caros. Esta noche no parece que los católicos festejen la venida de Jesús, sino la de Venus o la de Baco o la de cualquier otro ídolo de la gentilidad.

Yo tambien voy a celebrar hoy la Nochebuena, aquí, sólo, en mi humilde celda de emigrado. Pero voy a celebrarla religiosamente. Porque el infante sin cuna de Belén, porque el dios sin camisa, el dios miserable y piojoso del estable, es nuestro dios, el dios de los desterrados, el dios de los presos, el dios de todos los pacientes y sufrientes de la tierra. Porque esa mujer que pare sobre el estiércol y ese pobre hombre que no sabe de donde le viene ese hijo, son nuestra madre y nuestro padre, la madre y el padre de los que no tenemos hogar, de los que no tenemos almohada blanca y caldo de gallina cuando estamos enfermos.

Yo voy a celebrar la Nochebuena religiosamente, orando y rezando, no por mí, sino por mis hermanos en Cristo—en el Cristo de Belén y del Gólgota—por los hermanos que tengo en las gehenas y en los impases de España, por los hermanos que huyendo de la justicia de nuestros tribunales han ido a parar a los antípodas.

Repite que no pido nada para mí. Yo tengo el espíritu nebuloso y tétrico, y me encuentro muy bien en Inglaterra. A mí me gusta mojarme, cuando salgo de casa. Me gusta charquear por las calles, y vagabundear entre la niebla, dando quiebros a los automóviles. El olor del ollín de las chimeneas de Londres es más grato a mi nariz, que el aroma de los naranjos y de los melocotoneros de España. A mí una amnistía me partiría ahora por el eje. Además, yo he de volver a pecar al día siguiente de ser absuelto.

Pero, en la cárcel de Huesca hay presa, hace quince o diez y seis meses, una criatura de diez y ocho años. Y en el reformatorio de adultos de Ocaña, hay recluido otro chico. Y en el presidio de Chinchilla, otro. Y en Valencia y en Figueras, hay aun con-

denados por la tragedia de 1909. Y en París y en Buenos Aires y en Perpiñán, hay cuatro o cinco emigrados. Todos esos hombres es necesario que vuelvan a sus hogares, a los brazos de las mujeres que los aman, al seno de las madres que los han parido.

Señores diputados republicanos; diputados de Barcelona y de Madrid; diputados de los distritos no rifeños de España, la mayor parte de vosotros no servís para el cargo que desempeñais. A casi todos os habráfamos de mandar al cuerno, cuando nos convocais a un mitin, o cuando nos escribís en ese papel que usáis y que lleva el consabido membrete de «El diputado por tal sitio». Id a hacer pelucas, *faîtes des perruques*, os habráfamos de decir, como Voltaire a aquel barbero que escribió un drama y se lo envió con esta dedicatoria: «A mi querido colega Voltaire».

El llamarse diputado republicano obliga a algo. No digo que a hacer la revolución y a traer la república, no digo que a alborotar en el parlamento, en la prensa y en la calle, no digo que a vivir en constante lucha con los monárquicos, no digo que a ser los verdaderos padres de la patria y del pueblo, no digo que a esto, porque no lo creeríais. Pero sí os digo que obliga a acordarse de

los correligionarios, que, por ser más generosos que vosotros, padecen desventuras.

Esos correligionarios se excedieron con la pluma o con el palo, porque pensaban que con un adversario que no tiene educación no hay que gastar cortesías; fueron implacables, porque creían que al enemigo no hay que darle cuartel.

Y estad seguros. El pueblo os vota a vosotros por los méritos de ellos. El pueblo no cree en vuestras palabras, no cree en vuestra retórica huera ni en vuestra oratoria falaz. Pero, cuando le habláis de las hambres trágicas de la emigración y de las torturas enloquecedoras de las Celulares, se entremece, y os vota.

Señores diputados republicanos, por gratitud, cuando no por otra cosa, acordaos de los emigrados, acordaos de los presos. Interceded por ellos, si no podeis exigir que se les haga justicia. Devolvédselos a los que los han perdido, a los que se los piden noche y día a los hombres y a Dios. Haced esto, para que os perdonemos las infinitas mentiras que habéis dicho, las innumerables promesas que habéis dejado sin cumplir. Para que cuando nos traicionéis, como ese Azcárate, como ese Melquiades Alvarez, os debamos algún favor, y no nos veamos en la necesidad de asesinaros.

ANGEL SAMBLANCAT.

Londres, Chrismas de 1915.

De la supressió dels consums

Aquells datus tan importants

Aquells datus que en passades edicions prometíem publicar en demostració del bon estat de l'èrari municipal amb els consums suprimits, els publicarem, junt amb el discurs que'l regidor republicà senyor Llagostera feu en la sessió de l'Ajuntament del 23 del passat Desembre, en el debat que sobre les finances de la ciutat inicià el senyor Solà i intervenen els senyors Grau i Llagostera.

Aquest discurs, que en sessió del 30 del mateix mes, l'Ajuntament acordà fer públic per medi de la premsa, el publicarem, integre, a continuació:

El senyor Llagostera començà el seu parlament, dient que fossin portats al Ajuntament els datus que s'habien acabat de llegir, no per que restessin per ell ignorats, ja que'ls coneixia quasi bé de memoria per lo molt que'ls havia estudiat, amb el fi d'estar ben segur dels beneficis que la supressió de l'impost de consums havia de proporcionar a Sabadell, si no per que venint certificats pel Contador de cabals municipals, no oferirien dupte a ningú i potser se lograria dissipar les nuvolositats que'ls sistemàtics contraris d'aquesta reforma, han creat a son entorn.

Sobre aquets datus, doncs, que ningú podrà refutar, per a que no siguin verídics, em permetere,

—continuà dient el senyor Llagostera—, basar els meus comentaris i comparacions, per a portar en el ànim dels aenyors Concejals, el convenciment de que l'obra que realitzarem suprimint l'impost de Consums, és una obra profitosa, que porta grans beneficis a Sabadell, i ha de contribuir eficaçment a normalitzar la situació econòmica de l'Ajuntament, doncs que li assegura el seu estat financer.

Al arribar a n'aquest punt, demanà al Consistori, li concedí indulgència per permetre's una petita digració, doncs que'l raonar amb la forma en que ho vaig a fer,—seguí dient el senyor Llagostera,—em mou un doble interès, el de desvainéixer, també l'especie que algú fa correr de que com jo no soc fill de Sabadell, diuen senyalant-me a mi com a autor d'haver suprimit els Consums, m'importa poc embarrancar per mals viaranys la marxa armònica i sossegada de les coses a la població perque cap carinyo hi porto, volgunt ignorar aquets ciutadans que parlen així, que quan no fos el carinyo el que m'obligués a desvetllar-me pel bé de Sabadell, seria l'egoisme, per que el meu balanç a fi d'any, com el de tot industrial, és molt més brillant si la població marxa bé, que no quan va malament, i si no me volen concedir que hi tingui carinyo, semblantlos-hi que, a pesar dels tretze anys que porto de ser-ne vехi, m'han d'esser encare indiferents els

batecs del cor d'aquesta població on hi tinc nascuts tots els meus fills i ja hi he enterrat els meus pares, constituint això, per mi, arrels que hi tinc molt fones, al menys m'han de concedir que hi senti agraiament, ja que a canvi del meu esforç em proporciona els mitjans per viure i sostenir la meva família, i fins si res d'això existís, resta un motiu, el més poderós de tots: l'obligació que com a home, que com a humà, tinc de fer tot quan pugui amb bé dels mens consemblants, siguin quins siguin, i es diguin com se diguin. Ja veuen, doncs, si son molts els motius que m'exigeixen a mirar pel bé d'aquesta població.

Emprò, posant les coses en el seu lloc, haig de fer constar que no està en lo just qui vulga donarme l'importància o responsabilitat a mi tot sol, d'haver suprimit l'impost de consums a Sabadell, per quan, fins ni l'idea de suprimir-los es filla meva, ja que avans d'ésser jo regidor, ja n'avía parlat, i fins projectat, una Comissió nomenada a l'efecte, de representants de totes les entitats de Sabadell i de l'Ajuntament inclús, únicament que s'havia quedat adormit i olvidat, i jo ho vaig posar de nou sobre la taula fins que vingeren a ajudarme les circumstàncies de publicar, el Govern, la Llei de Supressió de Consums, pasant en el dilema a l'Ajuntament de Sabadell, d'obtenir un sens fi de ventatges, si els suprimia immediata i totalment, o sufrir greus perjudicis si determinava suprimir-los per quintes parts amb l'espai de cinc anys com la Llei prescriu, començant el primer de Jener de l'any 1916; obtant, amb molt bon acert, l'Ajuntament, per lo primer, influint també, una bona part, a que prengués aquesta resolució, els funestos resultats que d'uns anys en aquesta part donava per l'Era municipal, l'impost de consums.

I si em de parlar de l'execució de l'idea, corresponderà el primer lloc a n'el senyor Grau, que com ningú més hi ha treballat ocupant la Presidència de la Comissió d'Hisenda, per consegüent, sols s'em podrà atribuir a mí, que mercés a la meva perseverança que ha tingut preparat l'Ajuntament, al presentar-se l'ocasió, ha pogut aprofitat les circumstàncies esmentades realitzant l'obra amb bé de Sabadell.

Avans d'entrar en el terreny de les comparacions, demanaré a la Presidència, indiqui an el senyor Secretari, que si al repetir jo els números que ha llegit sufris alguna equivocació, que fassí l'obsequi d'observar-mo i al mateix temps diré que'l demanar els dades de lo pressupostat i recaudat en els anys 1911-12-13 i 1914, era amb el fi de treurer d'aquests quatre anys un promig i constituir amb ell la base de les meves comparacions, emprò no em serà possible fer-ho aixís, per quan fins en el any 1912, les anotacions an els llibres, es feien englovant la recaudació de l'any i la que's recaudava de resultes a cobrar d'anys anteriors; per consegüent, com que a punt fixe no se sab guines foren les recaudacions dels anys 1911 i 1912, no puc fer amb ells comparacions, veient-me precisat a fer-les solament amb els anys 1913 i 1914 que en aquets anys si que ve desglovat, una cosa de l'altre.

Lo pressupostat a n'el any 1913 foren pessetes 1.156,195'99
Lo recaudat a n'el any 1913 foren 861,088'15

Quedá un déficit de 295,107'84
Descontada la partida que per higiene figura a n'el Pressupost, sols nominalment, i que està senyalat amb 50,000'00

Resta un déficit líquit de 245,107'84
Passem a l'any següent:
Lo pressupostat a n'el any 1914 foren 1.193,814'60
Lo recaudat a n'el any 1914 foren 919,906'43

Resta un déficit de 273,908'17
Descomptant igualment les consignades per higiene 50,000'00

Resulta un déficit líquit de 223,908'17
Del déficit de cada un d'aquests dos anys, en corresponen, procedents de consums, en el any 1913, 154,209 pessetes i en el any 1914, en corresponen 210,986; ja que en l'any 1913 es pressupostaren per consums i arbitres de totes les espècies subjectes a l'impost de Consums, excepció feta de les carns, pessetes 568,393'75
Se recaudaren, pessetes 364,183'84

Quedá un déficit de pessetes 204,209'91
Restant d'aquestes lo consignat per higiene 50,000'00

Resta un déficit líquit procedent de

consums solamente en l'any 1913, de pessetes	154,209'91
Lo que's pressupostà per consums en l'any 1914, foren pessetes	651,351'97
Lo que's recaudà per igual concepte ascendeix a pessetes	390,365'15
Per consegüent el déficit fou de	260,986'82
Que restant la quantitat per higiene	50,000'00

Procedeix de consums solamente, un deficit líquit de pessetes	210,986'82
---	------------

Ja em vist els déficits que s'han produït en aquets dos últims anys de cobrar l'impost de consums. Analitzem, are quin fou el resultat del primer any d'haver suprimit els consums.

Se pressupostaren en el corrent any 1915, pessetes

Entre lo que's recaudà i quedà pendent de cobro fins a 30 de Novembre i lo probable a recaudar en el mes de Desembre, vista la recaudació feta dels onze mesos transcorreguts, ascendeix a pessetes

Apareixent un déficit de pessetes

Descomptant la quantitat consiguada per higiene, d'import pessetes

Quedarà un déficit líquit de pessetes

Comparant amb el de 1913 aquest déficit, el qual no serà tan gros s'hi fem figurar, com ja indicà en la sessió passada el senyor Solà, quantitats que'n els ingressos dels dos anys citats hi figurau, com es per exemple, el superàbit del pressupost d'Aixamplis que quan n'hi ha, es fa figurar la partida sobràn, en el ingrés del pressupost de l'interior i en el d'aquest any no hi figura; queda un déficit major aquell any de 192,529'75 pessetes i comparat amb l'any de 1914 el déficit sobre-puja al del 1915, amb 171,330'08 pessetes.

Amb els dats transcrits, solament bastaria per obligar, fins a n'el més refractari, a ésser partidari de suprimir a Sabadell, els Consums, emprò, encare hi ha més: i es que al haber-se produït aquest any un déficit de 52,578'09 pessetes es deu al error de calcul que's sufri al confeccionar els Pressupostos, consignant un ingrés per inquilinat de 170,000 pessetes, per que l'opinió era general de que escassament arribarien a mil les cases que a Sabadell no paguessin mes de quaranta duros, quan la práctica ens ha fet veir que les que no paguen un lloguer major de dues centes pessetes, ariven a la ratlla de quatre mil, i aixís amb la mateixa relació, baixen totes amb general del lloguer que s'els suposava, donant com a resultat que les 170,000 pessetes que havia de rendir l'impost d'inquilinat, escassament arribarà a 70,000 pessetes. Queda doncs ben demonstrat, que a no haber sofert aquesta equivocació, que sen una cosa nova lo que s'implantava, res d'extranyar seria que, sense aquesta, n'hi haguessin pagat d'altres d'equívocacions, s'hauria saldat el Pressupost amb un superàbit important, lo que forçosament es logrará en anys successius, ja que's ingressos de que es nutritràn els pressupostos, serán més sanejats i positius que's eventuals i ficticis que's consignaven per consums i que la práctica del primer any solament aixís ho ensenyava.

Altre observació cal fer, i es, que si algú es fixa en que el Pressupost de gastos d'aquest any, no és de bon troç tant crescut com els dels dos anys anteriors, no per això quedan els serveis públics menys atesos aquest any, ja que la disminució que's nota, es deu a que no tenint consums, deixen de figurar en el Pressupost de gastos, 186,020'36 pessetes que pel cupo pagava l'Ajuntament a l'Estat, i a més, també hi han de figurar de menys en el Pressupost de gastos, la 26,519'97 pessetes que per amortitzacions es paguen de menys en el personal, procedent del extingit ram de Consums.

I per coronament a tot lo exposat, falta encare consignar, per a demostrar que'l suprimir els consums, era cosa que a Sabadell s'imposava, que de les 390,365'15 que's recaudaren per consums l'any passat tingué de pagar-ne l'Ajuntament:

Per cupo a l'Estat 186,020'36
Personal del ram 97,789'97
Material de consums 1,781'85 285,592'58

Quedant líquides per l'Ajuntament 105,772'57

¿Qui serà el que trovarà signi procedent, que per fer una recaudació líquida de 104,772'57 pessetes, fagi pagar l'Ajuntament, a n'el contribuent amb impostos pel valor de 651,351'97 pessetes, quantitat que's consigna en pressupost per ésser cobrada en concepte de consums i arbitris de totes les espècies afectades per l'impost excepció feta de les carns de totes menes?

I per últim, altre dato importantissim: i es consignar lo que guanya la massa tributaria de Sabadell havent suprimit els consums:

Per cupo al Tresor pessetes 136,020'76

Estalvi obtingut per amortitzacions en el personal procedent del cos de consums 26,519'97

El revertiment que fa l'Estat a l'Ajuntament, del 20 per cent de les contribucions 80'778'50

Per la recaudació íntegra de les cèdules a favor de l'Ajuntament 19,000'00

Suma total, pessetes 312,319'23
cada any, o siguin, 855 pessetes diaries.

Algú ha volgut senyalar com un greu perjudici l'haber fet declarar Sabadell, població assimilada, per que, com a tal, se li aplicarán noves bases de contribució de major quantia que per les que actualment està tributant, sens fixar-se que aquells perjudicis no podrán venir fins a l'any 1921, per disposar-ho aixís el R. D., manant fer la revisió del cens de població a Sabadell, que serà després d'haber fet el cens general a l'any 1920, que per aquella data, tampoc seria possible escamotear un pico de veïns, que son els que segons el resultat del cens de 1910, falten per arribar a n'els 30,000, que's el nombre que precisa per a tenir dret a ésser aplicades majors bases de contribució, que per les que actualment tributem.

També es diu amb molta insistència, que'l contribuent, res ha guanyat amb la supressió de l'impost de consums, ja que si se deixa de pagar per un concepte, l'obligaran a pagar per altres impostos que l'Ajuntament ha creat en substitució del de consums, i aixís es un error, per que, al menys les 312,319'23 pessetes que s'estalvién, havent suprimit els consums, no es pas que l'Ajuntament les consigni de més en el Pressupost, sino que les hi fa figurar de menys, i per consegüent, no les ha de cobrar del contribuent, a pesar de que els petits recàrrecs que l'Ajuntament ha imposat a n'els industrials detallistes, no son lo suficient importants en quantitat, per obligar an aquest a aumentar de preu els seus articles i sinó, els números canten. Hi ha a Sabadell vuit o nou industrials detallistes que serán els mes gravats per els nous impostos, per el molt lloguer de casa que paguen, per el gros gasto de llum que fan, i per la crescuda tarifa de contribució que satisfant, pogent-los resultar, constant llarg, tots els recàrrecs junts, 365 pessetes anyals, o sigui una pesseta diaria. Si en aquestes cases que cito, no feien un giro diari de 200 pessetes, no podrían sostener-se, resultant que si volien rescabalar-se de l'import dels pagos que s'els imposa, haurien d'aumentar els seus articles, a raó de mig céntim per cada pesseta. Davant d'aquest dato irrefutable, qui haurà qui continui dient que'l contribuent res ha guanyat havent suprimit els consums?

Em crec haver demostrat suficientment, senyors Regidors, que l'obra realitzada per l'Ajuntament, suprimint l'impost de consums, es una obra importantissima, i baix tots els aspectes, profitosa pel nostre Sabadell.

He dit.

DE SANTA PERPETUA

Manel de la pipa

Decia el sabio Benot: «Si alguno me llamase ladrón ni siquiera le contestaría por no perder el tiempo.»

Esto es cuestión de temperamentos. Una de las mil razones que tengo para no ser cristiano es la de no estar conforme con aquel prudentísimo consejo de Jesús de presentar una megiilla al que nos abofetease la otra. A un golpe, por suave que sea, se responde con muchos, y lo más recio que se puedan.

No quiero tener la resignación del ilustre anciano que a principios de este siglo dirigió el partido federal, quisiera poseer el talento del ilustre joven Samblancat para que de los puntos de mi pluma brotasen, con los tonos de la mayor indignación, los más formidables apóstrofes en contra de los cobardes difamadores que con tanta frecuencia colocan a los hombres honrados en el caso de que les diga algo feo a su señora mamá.

Se publica en Mataró un papelucito, titu-

lado obrero, que debe redactarse en alguna taberna y a cuyo director no tengo el honor de conocer, pero que como he estado tantas veces en presidio no sería difícil haberle visto alguna vez, que se complace en insertar en sus poco acreditadas columnas todas las infamias y calumnias que algún desvergonzado de Santa Perpetua le remite, con gran contentamiento de los borregos turullistas que aquí tanto abundan. Y si alguna vez el agraviado, obrando en justa defensa propia, rectifica cumplidamente, tiene la poca educación de no acusar recibo siquiera.

Ese es el motivo de machacar en el mismo tema desde las hospitalarias columnas de SABADELL FEDERAL.

Cobardemente, sin dar la cara, un cochino mal nacido, sin co...razón para firmar las mentiras que dice, vierte sobre las cuartillas toda la porquería de su cerebro de burro y dice que yo soy uno de los ayudantes del dueño de la fábrica que hay aquí, persona a quien no conozco. Añade que me ha unido con los reaccionarios, siendo así que él ha votado en contra del único candidato republicano que se presentó en las últimas elecciones y a favor de tres traidores al partido ya que, llamándose republicanos votaron al cacique y burgués Turull en contra del sabio y honrado Salas Antón.

Recuerda el animal en cuestión que yo escribí un artículo en «El Progreso» a favor de la huelga; que el primer día de ésta acudi a las cuatro de la mañana a la puerta de la fábrica que hablé el 1.º de Mayo de 1914 en contra del burgués y mayordomo; que era un verdadero amigo de los trabajadores y que en el mes de Agosto (fue en Junio) dije en un mitin público, celebrado en la era de Juan Sala que le pegaría un tiro a quien me llamase esquirol.

Es verdad, mucha verdad; he hecho todo eso y algo más.

Escribí varios artículos y el segundo de ellos, enviado a «La Publicidad» no fué tan fuerte como el de «El Progreso», pues así me lo encargaron los revolucionarios. Por más señas que allí se ofrecía un solar al burgués que quisiera montar una fábrica. ¿No sabían esto los de Mataró?

Fui a la puerta de la fábrica a impedir la entrada de los obreros y allí no vi al presidente de la Sociedad que había entonces, ni al de ahora, ni al propagandista de *double* que les ha salido ahora, ni a los que han triunfado ahora en las elecciones, llamándose huelguistas. Es más; vi al alguacil buscando de parte del alcalde, dos casas próximas a la fábrica, para la guardia civil.

Al marquita ese se le ha olvidado decir que el estafador secretario, mintiendo descaradamente, me denunció ante el Juzgado por haber yo injuriado al ejército en dicho 1.º de Mayo y que el tal embustero de Francisco Bayó le dijo a un pobre chico llamado Jaime Folguera Plá (a) Aleix que declarara que era cierto. El consecuente republicano y furibundo revolucionario Aleix, declaró ante el juez la verdad, pero no le dió conocimiento de la proposición que le hizo el criminal delator y por culpa de mi entrañable amigo Folguera, como del socialista Francisco Masip Prats pasé siete meses en Tarrasa, que debo a tres huelguistas; a uno por decir viles mentiras y a los otros dos por callar la santa verdad.

Cuando salí de la cárcel me hicieron el vacío. Casi todos los huelguistas sacaron sus hijos mi colegio y los enviaron a aprender padrenuestros. El Casino cerró la Escuela y no la abrirá jamás, mientras aquella entidad la dirijan los anticlericales de mierda que hoy la mangonean. Desde primera hora

vi que la huelga no era más que una baja política turullista y me aparté de ellos con asco.

¿Dónde he ido? A ninguna parte; no me he movido. Estoy donde estaba hace treinta años: en el partido republicano; en el campo librepensador. Y ahora, escupiendo continuamente sobre el recuerdo de las traiciones de tantos pilletes políticos, levanto de nuevo en Santa Perpetua la bandera republicana que los golfos del Ayuntamiento arrojaron al retrete de casa Turull y continúo llamando, con todas mis fuerzas a los verdaderos demócratas, para reorganizar el partido haciéndoles saber que pueden entrar tranquilos; pues aquí no ha de venir Bayó a estafarles nada.

Para ello ya se ha abierto el censo correspondiente y se ha nombrado el Comité municipal, compuesto de individuos cuyos nombres son garantía de que no se dejarán engañar por ningún trinxeraire turullista.

La mala educación de esta gentuza ha llegado al extremo de rebajarme hasta ellos y aplicarme, a mis espaldas, por supuesto, un sobre nombre: *Manel de la pipa*. Ciento que la uso para fumar, al igual que el *infatigable* propagandista obrero Aleix que, con dicho artefacto entre los dientes, acude a trabajar a la carretera, a las órdenes de un generoso contratista y en compañía de algún niño de once años, hijo de un concejal turullista y defensor del obrero. Bien que éste se rie de las leyes y dice que lo que quiere son las seis o siete pesetas semanales que le trae la infeliz criatura, cuya sangre vende tan torpemente su inhumano padre.

Si tu cacúmen fuera de persona ¡pobre

Aleix! verías que peor que dejar una criatura en la cuna para ir a ganar nueve o diez pesetas en la fábrica, es quedarse bajo techo y enviarla a una carretera para sufrir toda suerte de inclemencias y fatigas y recibir las lecciones tuyas y de tus dignísimos colegas.

¿Que yo me enfado cuando me llaman *vendido* y acudo al juzgado? De esto ya hablaremos y muy a gusto cuando uno me lo diga cara a cara y no anónimamente. Aunque no debiera enfadarme, porque, lo que es vendido si que lo estoy por vosotros ¡embusteros! cuyo precio os paga el bestia de Serós, dándoos a besar su pezuña.

Y ya que de ventas y besos hablamos, bueno será que recuerde el hipócrita beso que me dió, en la cárcel de Tarrasa, ese estafa, compañero vuestro, y que me dió a pensar si tenía ciertos gustos feos de los que no hablan mucho a favor de la masculinidad de quien los posee.

Se reprodujo la escena de Cristo y Judas, pero con la diferencia de que Iscariote tuvo más honor y se ahorcó y el traidorillo de aquí se pasa el día calumniándome en la «Tenería Moderna» de Mollet. Hasta que yo le arranque la lengua.

En resumen: coja el autor del escrito que me ataca el diccionario de la lengua. Cójiese todos los adjetivos insultantes, centupliclos y delos por recibidos de mí. Hasta tengo por seguro que lo igualo al *honrado* secretario del Ayuntamiento y ya que él solapadamente, me llama *vendido*, yo, bien a las claras y con mi firma, *como los hombres*, cambio muy pocas letras y le digo a él ¡¡Bandido!!

F. MOLINER SALCEDO.

La constitució de l'Ajuntament

Les minories republicanes, davant de l'actitud de la majoria, se retiren del saló. — La sessió

L'actitud en que la minoría republicana es colocada en la sessió de constitució de l'Ajuntament, fou no sols ben vista, sino aprobada per tothom. No hi havia altre manera de respondre dignament a les ansies de dominació i egoisme de les dretes, que d'aquesta manera. Ja que elles volen assumir la responsabilitat dels afers comunals, ja que elles excloen de tota col·laboració directa dels representants de les esquerres sabadellenques, just és que aquestes enllot de coautors passin a ésser fiscalitzadors severs de la obra de les dretes, quina obra, feta pels homes que han portat allí dintre, ha d'ésser funesta forçosament, perquè estarà mancada d'aquell esperit democràtic que és la base de la vida política del nostre poble.

Quan les minories se retiraren del saló, no eren solament el regidor A o B, sino que era el poble humil, el poble abnegat que portava allí els seus dignes representants, era aquell poble que en el mateix saló deia: Molt bé! al pas dels regidors befats. Perquè lo fet per les dretes de no donar cap primera tenència a les esquerres—que de dret els hi pertocava per ésser la minoria més numerosa—no és una raó de majoria, és un egoisme i una ambició per part d'ella i un escarni per les minories republicanes. Molt car pagaran aquesta desconsideració, perquè més que la força dels seus vots hi ha la voluntat de tot un poble, que s'oposarà a la conxorra repugnant d'aquestes minories tan heterogènies que formen l'actual majoria del municipi.

La sessió

A tres quarts d'onze del matí comença la sessió de l'Ajuntament per el pròxim bien, presidint el senyor Pascual.

El secretari llegeix els articles de la Llei municipal sobre la constitució dels Municipis, i ademés la R. O. nomenant arcalde del Rei al senyor Andreu Camps.

Seguidament el senyor Pascual saluda als novells regidors, a l'arcalde nou, pels quins te frasses de consideració, així mateix com per els vells regidors a qui l'han ajudat eficaçment en la seva tasca, i acabà donant possessió al nou arcalde.

Passa aquest a ocupar la presidència i fa un discurs vulgaríssim de concepte i buid d'idees, dient tot lo que acostumen a dir els arcadels de R. O. Ell mateix propone vagin a despedir als regidors vells els regidors novells. Així se fa. Després ocupen les poltrones els regidors següents: Martí, Peig, Enrich, Alsina, Aragay, Llagostera, Corominas, Moragas, Romeu, Fusté, Cusidó, Massagué, Tuloch, Durán Rovira, Joan Rovira, Mir, Batlleveill, Grier, Brullet, Germà, Farreras i Llibre, i l'arcalde Andreu Camps.

Reanudada la sessió se sospen altres volta per a que els regidors se posin d'acord respecte als nomenaments de tenències. Després se passa a votació la primera i successives, donant aquest resultat:

Primer tenent: Joan Farreras, 16 vots, en blanc 7.

Segon tenent: Josep Durán Tuloch, 16 vots, en blanc 7.

(Entra al saló el senyor Vilatobá).

Tercer tenent: Joan Moragas, 16 vots; Miquel Saret, 7 vots, en blanc 1.

El senyor Llagostera demana la paraula. Manifesta que aquestes votacions no son el resultat d'un esperit democràtic, sino, com se va veure en la sessió oficiosa, és un con-

veni de totes les dretes en no volguer atendre a la minoria republicana, donant-li els càrrecs de com a minoria més numerosa li correspon. Així aquesta, ja que la majoria desprecia la seva col·laboració, no pot fer més que de fiscalitzadora. Ataca a la majoria per aquest acte i acabà dient que ja que ella els exclou, s'han de retirar.

(Les minories federal i radical acte seguit se retiren del saló, en mig de generals aprovacions del públic).

El senyor Farreras intenta donar explicacions de la manera d'obrar de la majoria, dient que en el transcurs de la votació haurien vist que no se'ls desconsiderava, doncs la majoria es queda quatre llocs i dos la minoria.

En Cusidó també vol disculpar a la majoria.

Segueix la votació.

Quart tinent: Jaume Llagostera, 16 vots, en blanc 1.

Quint tinent: Josep Germá, 13 vots, en blanc 3. (Queda interinament nombrat perquè no té majoria absoluta de vots.

(El senyor Mir surt del saló).

Sext tinent: Miquel Saret, 15 vots, en blanc 1.

Rigidor síndic: Josep Mir, 15 vots, en blanc 1.

Síndic-suplent: Amadeu Aragay, 15 vots, en blanc 1.

Per a les hores de sessió, s'acorda que siguin el dimarts de primera convocatoria i el dijous de segona, a dos quarts de deu de la nit. Acte seguit s'aixecà la sessió en mig dels més animats comentaris.

La mort del doctor Sardá

L'enterrament del Consiliari de la nostra mai prou alabada Acadèmia Catòlica, en Félix Sardá i Salvany, mort a principis de la setmana que avui acabem, va causar tan gros tarrabastall a nostra ciutat, que sort tenim que de doctor Sardá solsament

ne teniem un, que d'haver-ni molts, seria cas de pender mides preventives perquè els nostres ciutadans no acabessin la vida en un manicomí.

Tota la gamma del catolicisme va donar-se cita en la nostra ciutat, que per curtes hores, va pender l'aspecte d'una ciutat levítica. Els quins volien que l'enterrament del doctor prengués l'aspecte d'un apoteosi teatral, varen assolir pomposament el seu objecte. Allò, més que un enterrament, semblava un aplec, la celebració d'una gran festa, l'arribada d'un fenòmen. Per tot i arreu gent i més gent, clergues i més clergues, cardenals i bisbes i tot. Adhuc els nostres fabricants, presos per les garres del catolicisme, pararen les fàbriques i tot, per a que els nostres obrers poguessin fruir de l'espectacle.

¿Voleu dir que n'hi havia per tant, caballers? ¿Voleu dir que les doctines que professava el doctor no estaven renyides amb aquella moixiganga teatral? ¿Voleu dir que'l sentiment de la mort de l'home que s'estima no's demostra d'altre faisó?

No volem discutir l'obra del doctor Sardá. Tenim fe en l'història, i estem plenament convençuts que l'història el titllarà de clergue fanàtic, d'intensígent i de temperament renyit amb l'època en que vivia.

No volem dir això nosaltres. Nosaltres, ens llevem la gorra davant del difunt i tot i desitjant-li que la terra no li pés gaire, ens llamentem que encare hi hagi qui prengui la nostra ciutat per un gran escenari i els nostres conciutadans per actors per a fer-los-hi representar el paper que convingui en els seus directors, per espirituals que siguin.

Sessió de l'Ajuntament

Baix la presidència de l'arcalde en Andreu Camps començà la sessió ordinaria de primera convocatòria corresponent a la present setmana.

Hi assisteixen només els regidors de les dretes.

El secretari llegeix l'acta de la sessió anterior, la qual és aprobada.

Ordre del dia

Se dona lectura a una comunicació del regidor Sr. Germá, renunciant al càrec de quart tinent de arcalde per al qual fou elegit provisionalment.

S'admet aquesta renúncia i surt elegit per 14 vots el Sr. Cusidó.

Se procedeix a les votacions per a la elecció dels regidors que han de formar part de les Comissions i Delegacions.

S'acorda concedir la Banda Municipal per a amenitzar el concert que el pròxim diumenge donarà l'Orfeó de Sabadell en la Casa de Caritat.

El Sr. Camps "orador"

Seguidament l'arcalde de R. O. s'ocupa de la mort de l'autor de "El Liberalismo es pecado", i a tal efecte es proposa fer la necrologia del mateix; però el Sr. Camps a l'iniciar el seu propòsit devia creure que seguint "orador" en Turull (?) amb alguna cosa el podria emular; emprò degut a la seva peroració i a no ser per l'intervenció del Sr. Fusté i metge, el Dr. Sardá mort i tot hauria caigut escassetat.

El Sr. Fusté fa un parlament en elogi del mort per evitar la catàstrofe parlamentaria de la minoria liberal per boca del Sr. Arcalde.

El Sr. Mir també hi fica la pata i ens fa saber que ja puntaleu-vos! fins al palau el coneixien, i seguidament s'aixeca la sessió.

Imprenta Sallent; Sant Quirze, 32 - Telèfon 520

Destilació especial
del anissat refinat

Anís del 'Gato'

Pere Cisa

Destileries a Barcelona i Masnou

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry,
S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

SABATERIA TOUS

Es la casa que ven el calçat més elegant
i més ben confeccionat a preus reduïts

El Taller de Sastrería d'En
Josep Rotllant

l'ha traslladat a la

Rambla, nº 60

Lo que posa en coneixement de la seva
distingida i nombrosa clientela.